

A nedar!

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudio Nimau.
Ilustración infantil y juvenil

Feia un dia fantàstic. El sol picava fort però el vent bufava tot movent les branques més altes dels arbres. Avui segur que hi hauria unes bones onades, va pensar el Miquel mentre enllustrava la seva taula de surf, llàstima que no pogués sortir a provar-les.

El clàxon de la tieta Loli va sonar i el Miquel va haver d'afanyar-se si no volia fer tard al seu primer dia de feina. Havia tingut sort que la Loli li deixés fer d'ajudant de socorrista a la piscina del poble, i avui havien quedat ben d'hora perquè la tieta deia que havia d'aprendre un munt de coses. Pots comptar, va pensar el Miquel. Total, per passejar-se amunt i avall tot ensenyant múscul i mirant com la gent es banya, tampoc cal aprendre gaire. Però el Miquel necessitava aquells calerons per poder viatjar al campionat de surf més important de la contrada i estava disposat a fer allò que calgués per guanyar-se'ls.

Mec! Mec!, va tornar a cridar el clàxon.

—Ja vinc! —Va protestar el Miquel. I en un tres i no res ja era dins el cotxe, camí de la piscina municipal.

Només arribar-hi, el Miquel va veure un operari que netejava l'aigua de fulles i omplia potets.

—Què fa aquest ara?—va preguntar—. Pensava que no hi hauria ningú a aquestes hores.

—Ai, carallot. I també deus pensar que el sol surt a quarts d'onze. Però aquí ja fa estona que tothom penca —va aclarir la tieta—. Primer s'ha de netejar l'aigua de fulles i porqueria i després s'ha d'analitzar per comprovar que els nivells de clor són els adequats.

El Miquel va preferir no continuar preguntant i va seguir la seva tieta fins a un vestidor.

—Té, posa't això. —va fer tot llençant-li un banyador.

—Però si jo ja porto el meu—va protestar el noi.

—Doncs ja te'l pots canviar —va aclarir la Loli—. Els socorristes hem d'anar tots iguals perquè tothom ens pugui reconèixer i trobar-nos ràpid si ens necessita. I ara escolta'm bé—va fer la dona seriosa—. Per començar a treballar has de gravar-te bé els consells que et diré dins la closca.

—Ep, que no sóc ximple —es va defensar el Miquel veient que la Loli se'l mirava amb un xic de desconfiança.

—Ja ho sé que no—va aclarir la Loli—. Però sovint a tots se'ns obliden i amb aquestes coses no s'hi juga. L'aigua és per divertir-se però també pot ser molt perillosa. Així que ara escolta: el més important és que no deixis mai que cap nen es banyi sense la supervisió d'un adult.

—Home, per a això hi sóc jo.

—Sí, però bé et pot agafar pixera, no? I hauries de marxar un moment. El cas és que recordis als menuts que si tu no hi ets, avisin sempre els pares, però sobretot que mai es banyin sols.

—Això és fàcil.

—Molt bé, doncs anem pel segon: si algú no sap nedar, el millor és que utilitzi una armilla salvavides. Són molt més segures que els flotadors, les bombolletes o els *braçals* aquests que estan de moda.

—Ai, ara recordo el flotador aquell de papallona que em vas regalar de petit.

— Deixa't de records que anem tard. Explica'ls també que no poden jugar a les vores, les escales o els tobogans. Estan mullats i és molt fàcil relliscar i fer-se mal.

—Això ja és més difícil. Quan era menut ens ho passàvem pipa tot perseguint-nos amb els de la colla. Però, ups, ara també recordo com l'Ignasi va relliscar i es va trencar les dents. Si no l'arriba a treure el pare del Joan, gairebé s'ofega.

—Exacte, una patacada ens pot deixar inconscients o marejats, potser sense forces per nedar. I igual passa amb la digestió. Res de banyar-se després de menjar.

—Això ens ho deia sempre l'àvia Remei. I com de lents passaven els minuts mentre jugàvem al bingo sota la palmera.

—Però l'àvia tenia raó. Quan fem la digestió, la sang s'està a la panxa i, en mullar-nos amb aigua freda, la sang ha d'anar a la pell per escalfar-nos i això també ens pot marejar.

—Entesos, res de banys mentre digerim. Però després d'un parell d'hores... Bomba!

—I ara, això mai. Primer ens hi hem de ficar poc a poc perquè el nostre cos s'acostumi al canvi de temperatura. Després ja hi haurà temps de divertir-se.

—Caram tieta, sí que s’han de tenir coses en compte.

—I encara no hem acabat. Recull les joguines de l'aigua perquè els més petits no es llencin a buscar-les. Recorda als nens que avisin un adult si veuen que un altre nen es fa mal. Intenta que els petits es banyin sempre a la part menys profunda, on puguin fer-hi peu. I recorda’ls a tots que quan abans aprenguin a nedar, abans s’ho podran passar millor.

El Miquel estava atabalat amb tant consell, i potser s’hauria atrevit a preguntar si no fos perquè ja se sentia la cridòria d’un munt de canalla que entrava al recinte amb ganes de divertir-se.

—Vinga, a treballar—va fer la tieta Loli tot tustant-li l’espatlla—. I no te n’oblidis cap, eh.

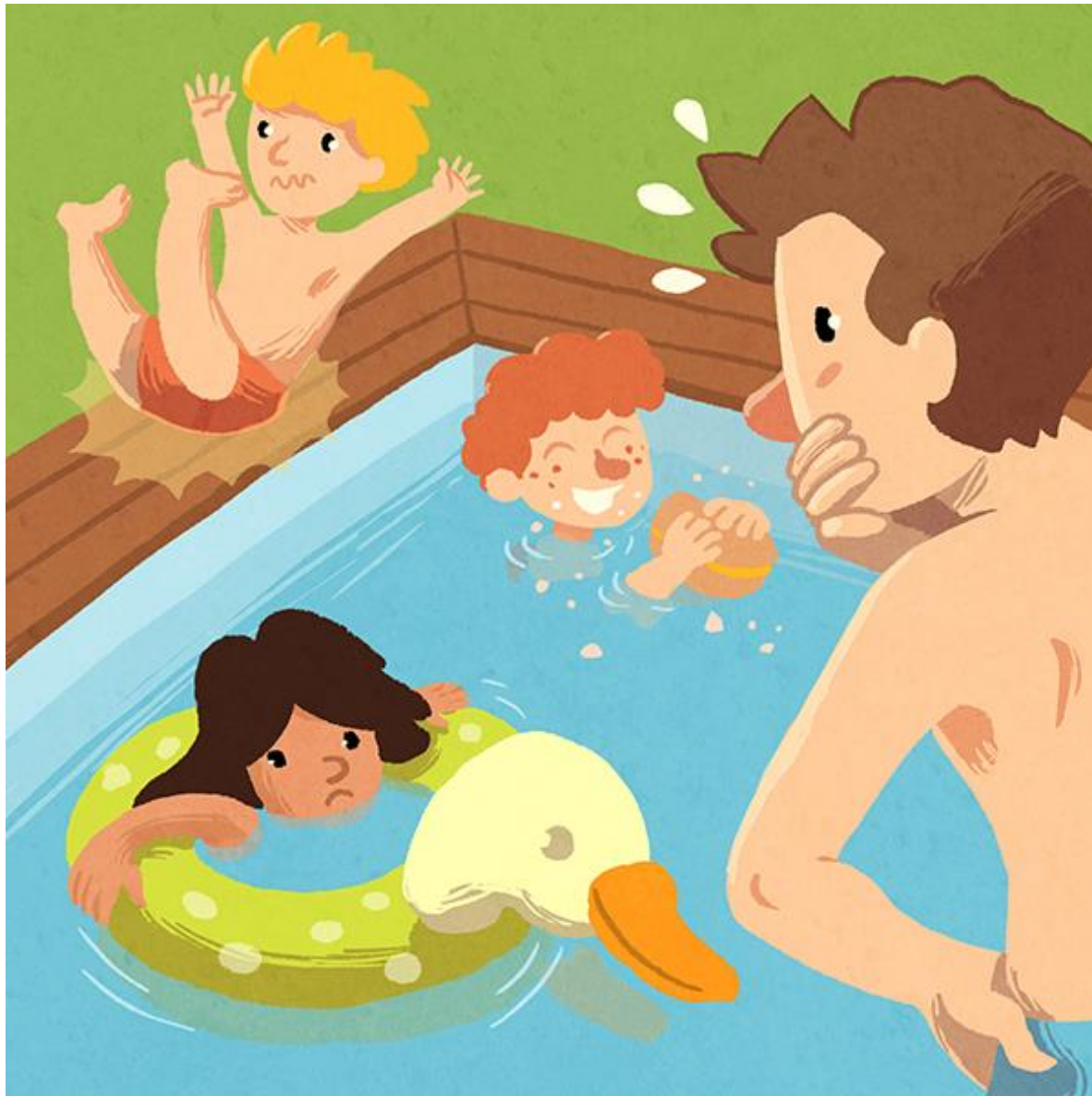
Però el Miquel no pensava oblidar-ne ni un. De fet ara s’adonava que se’ls sabia tots de memòria. Ell s’havia passat la vida dins l’aigua i sempre els hi havia fet cas.

Immediatament es va plantar al costat de la piscina disposat a no deixar que ningú es fes mal. Però les coses no anaven pas com el Miquel hauria desitjat. Ja era ben cert que semblava que ningú recordés aquells consells tan senzills i quan no hi havia un nen que relliscava vora el tobogan, n’hi havia un altre que plorava espantat perquè no feia peu, un tercer amb un flotador tan gran que l’havia d’agafar per les aixelles, o un quart que, directament, es menjava l’entrepà dins l’aigua.

—Ja n’hi ha prou!—va cridar el Miquel fart de patir. I tot fent sonar el seu xiulet, de seguida va tenir tota la canalla mirant-se’l.

—És el *surfer* de ca’l forner—va xiuxiuejar algú.

—Diuen que cavalca com ningú sobre les onades—va afegir un altre.

—Què ens voldrà dir?—Es va demanar un tercer.

Però allò que el Miquel els va dir era que havien de ser prudents si volien divertir-se. Un darrera l'altre, els va anar recordant els consells que, moments abans, li havia donat la tieta Loli i els va explicar que no era tan difícil tenir una mica de cura a l'hora de banyar-se. Ell sempre n'havia tingut i l'aigua li havia tornat un munt d'alegries.

—Alegries? Quines?—Es va atrevir a preguntar una nena que actuava de portaveu d'un grupet que feia estona que xiuxiuejava. —És veritat que et presentaràs al campionat de surf?

El Miquel es va enrojolar de cop. Caram, sí que corrien de pressa les notícies en un poble. Però els va aclarir que sí, pensava presentar-se i confiava poder guanyar-lo perquè havia practicat de valent. S'havia esforçat entrenant cada dia. Però entrenar no només vol dir llençar-se a la mar a provar-ho una vegada i una altra; entrenar també vol dir evitar els perills que, de vegades, pot tenir un esport.

—Si voleu divertir-vos heu de tenir una mica de cura perquè res espatlli la diversió i aquesta sigui ben llarga—els va aclarir.

—Però és molt avorrit esperar a fer la digestió —es va queixar un.

—I fa mandra recollir les joguines de l'aigua—va afegir un altre.

—Doncs us hi haureu d'esforçar —va fer el Miquel sever.

I just quan algun dels nens semblava que tenia ganes de tornar a protestar, va aparèixer la tieta Loli tot esquitxant el seu nebot.

—Bé hauràs d'oferir alguna cosa a aquesta canalla, si prometen fer cas d'allò que els has ensenyat.

—Sí! Sí!!—van cridar tots alhora.

I tot mirant-se uns als altres de seguida van estar tots d'acord.

—LA COPA DEL CAMPIONAT!!!—van cridar.

I amb cura i cert ordre, van anar entrant a l'aigua sense empentar-se ni relliscar, tot fixant-se que els seus pares o mares els poguessin vigilar. Tots plegats volien demostrar al Miquel que farien cas dels consells que els havia donat, però un cop tots van ser en remull, se'l van mirar divertits tot esperant una resposta.

—Està bé —va dir el Miquel—us prometo que si guanyo, us portaré la copa.

I acte seguit va córrer a la dutxa, va mullar-se de dalt a baix i va ficar-se a l'aigua. Els nens cridaven contents amb ganes de divertir-se i, ara que tots havien entès com havien de comportar-se, el Miquel els volia ensenyar una altra cosa tan o més important: l'aigua és per passar-s'ho bé. I tot esquitxant-los com si fos una gran onada, va decidir que havia arribat l'hora de JUGAR.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.